

In limbo: Navigating the states in-between

January 19 — February 18

Art always reflects to some extent the personal experience of reality of its authors. If we try to look at these many individual perspectives alongside each other, the struggles, the search for answers, the joys, the disappointments, the fears of a given generation emerge. Such a contemporary exhibition captures the very moment when a collective experience (or at least a slice of it) emerges from individual worlds.

According to Erikson's psychosocial development model, the central question during adolescence and young adulthood is, "Who am I, and what can I become?" Our generation, whose works are visible at the Off Space In Limbo: Navigating the States In-between exhibition, consciously or instinctively attempts to define its identity, seeking its way in this intermediate state between roles, past, present, and future. For artists, this period may coincide with the discovery of their own world, style, and visual language, and the artworks act as mosaic pieces forming an imprint in the process of identity exploration.

One of the oddities of young adulthood is that we experience for the first time that we already have a past. A half-closed stage, a place we leave, communities we step out of. Much of our identity is determined by the environment we come from and we have to decide what to do with it. Through her clothes, Tünde Hegedűs reaches back to the shapes and colours she saw in her primary environment, in Szeklerland. Playing with elements of folk culture, she creates her works in a way that subtly shapes but does not dominate her visual world. The environment is also the focus of Bence Fazakas' series. Returning to the places of his childhood, he captured his hometown, Cristur Secuiesc, before these spaces are transformed or destroyed. Identity implies a sense of responsibility for the things that are ours. This is particularly true for artists, who are able to give voice and form to social problems through their work. Through his photographs, Hunor Tóth explores and documents the fragmenting world of rural communities. The loss of function of the rural existence, the knowledge that the older generation is no longer passing on and the future that is uncertain about where it will lead, this transitional state is captured in Hunor's images. Ioana Rusu also addresses similar questions in her short film. The experiences of childhood that stick in the depths of the soul and the traumas of the environment that silently reshape the personality.

Our generation is also now facing the responsibility of dealing with the heritage it has received. We are slowly having to decide whether to get involved in these processes, for example in protecting or shaping our cultural heritage. Our relationship with the past is an important pillar of not only our personal but also our collective identity. What we remember is as important as what we forget. The garden designed by landscape architect Annamária Hajdu for the Székelytámadt Castle draws attention to this question. It is an organic process that the function of our inherited sites is transformed, creating a link between past and present. This is our task as inheritors, but what can we do as the ones who have to pass it on? What will we leave behind? For our generation, the future does not look as bright as it once did, which is perhaps why we are looking for ways to ensure that the world as we know it can survive as long as possible. Andrea Sándor is looking to modernise old garments and find solutions that can offer a more sustainable alternative to the fashion industry.

"Identity can be viewed as the result of reflection on the unconscious self-image." [1] - says historian Jan Assmann. We build this image from our memories, meaning that if we are what we remember, we are the stories we are able to tell about ourselves. Aranka-Adelina Vass's installation presents a personal experience of reality, that the harder we clench our fists, the more material spills out. In other words, we can only achieve our desires if we give them up. Hanna Csenger's photographs also encourage self-reflection. In the powerful, dreamlike images we can discover our own feelings and associations. In this way the inner worlds and stories of the artist and the viewer can come together.

One of the delicacies of the exhibition is the music, which here is not just background or ambient noise. Boglárka Erdős, who is also interested in the visual arts, looks for the intersections where music meets other media. As a listener, we can observe how it interacts with other works, how we experience this fusion by filtering it through ourselves.

Between two stops. The fundamental experience of young adulthood is that we already and yet do not belong anywhere. We carry the baggage of childhood into the unknown while trying to understand ourselves. Where do we come from? Who are we? What is our purpose? What should we remember, and what should we leave behind? Do we turn our heads away from the approaching gaps, or do we direct the gaze of others as well? What is the purpose of art today and what becomes of it in the hands of a new generation? We search in this limbo, an intermediate state, hoping that the mosaic, the reflection we've put together about ourselves, will come together.

[1] Assmann J. The Theoretical Basis. In: *Cultural Memory and Early Civilization: Writing, Remembrance, and Political Imagination*. Cambridge University Press; 2011

In limbo: Navigálás a köztes állapotokban

január 19. — február 18.

A művészet valamilyen mértékben mindig leképezi az alkotók személyes valóságátapaszlatát. Ha ezt a sok egyéni szemszöveget egymás mellett próbáljuk vizsgálni, akkor kirajzolódnak az adott generációnak a küzdelmei, válasz-keresései, örömei, csalódásai, félelmei. Egy ilyen kortárs kiállítás tehát éppen azt a pillanatot ragadja meg, amikor az egyéni világokból kirajzolódik egy kollektív tapasztalat (vagy legalábbis annak egy szelete).

Az eriksoni pszichoszociális fejlődésmodell szerint a kamaszkor és a fiatal felnőttkor legfőbb kérdése az, hogy: „Ki vagyok én és mi lehet belőlem?”. A mi generációnk, akiknek a munkái láthatók az Off Space In Limbo: Navigálás a köztes állapotokban c. kiállításán, tudatosan vagy ösztönösen, de épp az identitását próbálja körülhatárolni, keresve az útját ebben a köztes állapotban, a szerepei, múltja, jelene és jövője közt. A művészek esetében ez az időszak egybeeshet a saját világ, stílus és formanyelv megtalálásával is, így az alkotások, mint mozaikkockák képeznek lenyomatot az identitáskeresés folyamatában.

A fiatal felnőttkor egyik furcsasága, hogy először tapasztaljuk meg, hogy már van egy múltunk. Egy félig-meddig lezárt szakasz, egy hely, amit elhagyunk, közösségek, amikből kilépünk. Az személyiségünk jelentős részét határozza meg a környezet, amiből jövünk és el kell döntenünk, hogy mihez kezdünk vele. Hegedűs Tünde ruháin keresztül nyúl vissza azokhoz a formákhoz, színekhez, amelyeket az elsődleges környezetében, Székelyföldön látott. A népi kultúra elemeivel játszva, úgy hozza létre alkotásait, hogy azok finoman formálják, de nem uralják a vizuális világát. Szintén a környezetre kerül a hangsúly Fazakas Bence fotósorozatában is. Gyerekkorának helyszíneire visszatérve örökítette meg szülővárosát, Székelykeresztúrt, mielőtt még ezek a terek átalakulnak vagy megsemmisülnek. Az identitás magában hordoz egyfajta felelősségvállalást azért, ami a miénk. Különösen igaz ez a művészekre, akik alkotásaikkal képesek hangot, formát adni társadalmi problémáknak. Tóth Hunor fényképein keresztül kutatja és dokumentálja a vidéki közösségek széttöredező világát. A falusi létforma funkcióvesztése, a tudás, amit az idős generáció már nem ad tovább és a jövő, ami bizonytalan, hogy hová vezet, ezt az átmeneti állapotot ragadják meg a képei. Hasonló kérdéseket tematizál kisfilmjében Ioana Rusu is. A gyerekkor élményeit, amelyek ott ragadnak a lélek mélyén és a környezet okozta traumákat, amelyek észrevétlenül formálják át a személyiséget.

A generációnk most szembesül azzal is, hogy feladata van az örökséggel, amit kapott. Lassan el kell döntenünk, hogy bekapcsolódunk-e ezekbe a folyamatokba, például a kulturális örökségünk védelmébe vagy alakításába. A múlthoz való viszonyulásunk fontos pillére nem csak a személyes, de a kollektív identitásnak is. Nem mindegy, hogy mire emlékezünk, ahogy az sem, hogy mit felejtünk el. Hajdú Annamária tájépítész kertje, amit a Székelytámadt-várba tervezett éppen erre irányítja a figyelmet. Organikus folyamat, hogy az örökölt helyszíneink funkciója átalakul, így teremtve meg a kapcsolatot a múlt és jelen között. Ez a feladatunk örökösként, de mit tehetünk, mint örökök? Mit fogunk majd mi hátrahagyni? A generációnk számára a jövő nem tűnik olyan fényesnek, mint korábban, talán ezért is keressük az utakat ahhoz, hogy az álltalunk ismert világ minél

tovább fennmaradjon. Sándor Andrea régi ruhadarabok modernizálásából kiindulva, olyan megoldásokat keres, amelyek fenntarthatóbb alternatívát jelenthetnek az önmagába fulladó divatiparral szemben.

„Az identitás egy önmagunkról kialakult tudattalan kép tudatosulása.”[1] – mondja Jan Assmann történész. Ezt a képet az emlékeinkből kiindulva építjük fel, vagyis, ha azok vagyunk, amire emlékezünk, akkor azok a történetek vagyunk, amelyeket képesek vagyunk magunkról mesélni. Vass Aranka Adelina installációja egy személyes valóságtapasztalatot jelenít meg, azt, hogy minél erősebben szorítjuk az öklünket, annál több anyag csorog ki belőle. Vagyis akkor érhetjük el vágyainkat, ha lemondunk róluk. Önreflexióra készítetnek Csenger Hanna fényképei is. Az erőteljes, álomszerű képekben felfedezhetjük a saját érzéseinket, asszociációinkat. Az alkotó és a néző belső világa, történetei így találkozhatnak.

A kiállítás egyik csemegéje a zene, ami itt nem csupán aláfestés vagy háttérzaj. Erdős Boglárka, aki maga is érdeklődik a vizuális művészetek iránt, keresi a metszéspontokat, ahol a zene más médiumokkal találkozik. Nézőként megfigyelhetjük, hogyan lép kölcsönhatásba a többi alkotással, magunkon átszűrve hogyan éljük meg ezt a fúziót.

Két megálló között. A fiatal felnőttkor alapélménye, hogy már és még nem tartozunk sehová. Visszük a gyerekkori csomagot magunkkal az ismeretlenbe, miközben próbáljuk megérteni önmagunkat. Honnan jövünk? Kik vagyunk? Mi a dolgunk? Mire emlékezzünk és mit hagyjunk hátra? Elfordítsuk a fejünket az egyre közeledő szakadékok láttán, vagy ráirányítsuk mások tekintetét is? Mire való ma a művészet és mivé válik egy új generáció kezében? Keresgélünk ebben a limbo-ban, egy köztes állapotban, szeretnénk már, hogy összeálljon a mozaik, a tükörkép, amit magunkról raktunk össze.

[1] Jan Assmann: A kulturális emlékezet. Írás, emlékezés és politikai identitás a korai magaskultúrában. Atlantisz Könyvkiadó, Budapest, 1992. 129.